

Integrar a la fe l'estoïcisme popular. No s'ha fet mai. Donar espiritualment als desgraciats el seu dret de ciutadania en el cristianisme.

¿Que no hi ha més prínceps que pagesos, a la llista dels sants?

Déu m'ha creat com a no-res amb aires d'ésser, a fi que, renunciant per amor al que crec el meu ésser, surti del no-res. Ja no hi ha més jo, llavors. El jo és no-res. Però no tinc pas dret a saber-ho, això. Si ho sabia, ¿on fóra el renunciament? No ho sabré mai.

Els altres són il·lusions d'ésser, per a si mateixos.

Aquesta manera de considerar-los em fa més real la seva existència, no pas menys. Car els veig en la seva relació amb si mateixos, no pas amb mi.

Per a experimentar la compassió davant un desgraciat, cal que l'ànima es divideixi en dues. L'una, absolutament preservada de tot contagi, de tot perill de contagi. L'altra, contaminada fins a la identificació. Aquesta tensió és passió, com-passió. La Passió de Crist és aquest fenomen en Déu.

Mentre a l'ànima no s'hi té un punt d'eternitat preservat de tot contagi de desgràcia, no se'n pot pas tenir, de compassió pels desgraciats. O bé la diferència de situació i la manca d'imaginació ens mantenen lluny d'ells, o bé, si verament ens hi atansem, la pietat es barreja amb horror, disgust, por, repulsió invencible.

Tot moviment de compassió pura en una ànima és una nova davallada de Crist a la terra per a ser crucificat.

Les ànimes absorbides en Déu que no experimenten la compassió per la misèria humana són a l'estadi de pujada, no al de davallada (fins si s'esforcen a fer bones obres).

Un sol tros de pa donat a algú que té fam és prou per a salvar una ànima —si és donat de la manera bona.

Donar amb tanta humilitat com convé quan es rep no és pas fàcil. Donar amb una actitud de mendicant.

Cal, alhora, saber que no s'és i voler no ser.

La humilitat és l'arrel de l'amor.

La humilitat té un poder irresistible sobre Déu.

Déu ens fóra inferior si, en la persona de Crist, no hagués estat humiliat.

La fam (set, etc) i tot desig de la carn és una orientació del cos a l'avenir. Tota la part carnal de la nostra ànima és orientada a l'avenir. La mort la glaça. La privació s'assembla de lluny a la mort.

La carn viu orientada a l'avenir. La concupiscència és la vida mateixa. El despreniment és una mort.

“Terit carni superbiam — potus cibique parcitas.” La supèrbia de la carn és creure que treu la pròpia vida de si mateixa. La fam i la set li fan sentir que depèn del defora. El sentiment de dependència la fa tornar humil.

Io, la noia errant, i la lluna dels gitanos.

Cerqueu a Orígens: Mat., 5, 45-48 (sigueu perfectes...)

Postulat: el que és inferior depèn del que és superior.

Hi ha només una única deu de claror. La penombra no són pas raigs provinents de cap altra deu, semi-fosca, ans la mateixa claror, degradada.

Així, la mística ha d'aportar la clau de tots els coneixements i tots els valors.

La clau és l'harmonia (Filolau).

La clau és Crist.

Tota geometria procedeix de la Creu.

El bell és el contacte del bé amb la facultat sensible.

El ver és el contacte del bé amb la intel·ligència.

Tots els béns d'aquí baix, totes les bel·leses, totes les veritats, són aspectes diversos i parcials d'un bé únic. Per consegüent, són béns a ordenar. Els jocs de puzzle en són una imatge, d'aquesta operació. Tot això, des del punt de vista convenient, i convenientment relligat, fa arquitectura. Aquesta arquitectura permet de capir el bé únic i no copsable.

Tota arquitectura és un símbol d'això, una imatge d'això.

L'univers sencer no és més que una gran metàfora.

L'astrologia, etc, etc, són reflexos degradats d'aquest coneixement de l'univers com a metàfora, potser temptatives –il·legítimes, però (em sembla)– de trobar-ne proves materials. També l'alquímia.

Suplicar és esperar del defora la vida o la mort. De genolls, el cap cot, en la posició més còmoda perquè el vencedor, d'un cop d'espasa, talli el coll; la mà tocant-li els genolls (però és probable que, primitivament, aixecada enlaire) per rebre de la seva compassió, com del semen del pare, el do de la vida. Uns quants minuts d'espera, en silenci, passen així. El cor es buida de tots els lligams, glaçat pel contacte imminent de la mort. Es rep una vida nova, feta purament de misericòrdia.

Caldria pregar a Déu així.

L'espera és el fonament de la vida espiritual.

La pietat filial només és una imatge de l'actitud amb Déu.

Si l'ànima cridés a Déu la seva fam del pa de vida, sense interrupció, infatigablement, com crida el nou-nat que la mare s'oblida de fer mamar...

Que aquests crits que jo deixava anar quan tenia una o dues setmanes ressonin en mi sense interrupció per aquesta llet que és la sement del Pare.

La llet de la Verge, la sement del Pare –la tindrè si crido per tenir-la. El crit és la primera tècnica donada a l'ésser humà. Allò que el treball mai no procuraria, cridem, per tenir-ho. El primer aliment raja de la mare i és acordat als crits de l'infant; cap treball no hi té part.

La llet de la Verge és la bel·lesa del món. El món és perfectament pur sota l'aspecte de la bel·lesa.

La Justícia –el món percebut com a bell apareix com a perfectament just. La Verge és la Justícia. La Verge del Zodíac, portant una espiga. Verge còsmica, a l'Apocalipsi. La Verge és la creació sota l'aspecte de la puresa.

(Una dona vivent ha estat pura fins al punt de l'equivalència amb aquesta puresa perfecta de la creació vista com a tal. Almenys –potser...)

La Veritat –la bel·lesa de l'univers és la marca que l'univers és real.

Notes del traductor:

(1)

~Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

~**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duien inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

~**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

~El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

~El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

~Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.